

ΞΕΝΑ ΛΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΜΙΛ.

ΒΡΕΘΗΚΕ ΕΝΑ ΧΡΥΣΟ ΡΟΛΟΪ

Ο Πιέρ Ζακμάρ ήταν ένας από τους πιο μυστηριώδεις και τους πιο επιδέξιους λωποδύτας του Παρισιού. Κομψός σαν δανδής, με συμπαθητικό πρόσωπο και λεπτό λυγρό σώμα, ήταν ένα είδος Καζανόβα κάθε νυχτερινού κέντρου της Μονμάρτρης. Εκεί λοιπόν σ' ένα τέτοιο κέντρο, στο «Παγόβουνο», τον συνάντησα ένα βράδυ, ύστερ' από την τελευταία επίσκεψή του στις φυλακές του Σαιν - Γκάλ.

— Άγαπητέ μου φίλε, μου είπε κι' έβαλε μπροστά μου ένα ποτήρι με σαμπάνια, έχω να σου διηγηθώ μια παράξενη περιπέτεια μου. Για άκουσε αυτήν την ιστορία μου: θά σ' ενθουσιάσει. Έπειτα θά σε παρακαλέσω να μου πής τί συμπέρασμα πρέπει να θγάλω, γιατί μά την αλήθεια, βρίσκομαι σε μεγάλη άμηχανία...

Ο Πιέρ Ζακμάρ άδειασε το ποτήρι του, έσφιξε λίγο τή γραβάτα του και μ' ένα περίεργο χαμόγελο, συνέχισε:

— Είπε άρα γε αλήθεια πώς ό δλότελα τίμιος άνθρωπος είναι ένα σπάνιο φαινόμενο ; Αυτό, άκουσα πολλές φορές να τώ λένε κι' ανώτεροι δικαστικοί και άνθρωποι τής αστυνομίας, με μεγάλη πείρα. Μά, ομολογώ πώς δέν τώ πιστεύω. Εκεί κάτω, στις φυλακές του Σαιν - Γκάλ, τώ ζήτημα αυτό μ' άπαυχυλοσόσε μέρα και νύχτα κι' έτσι, όταν ξαναγύρισα ελεύθερος στο Παρίσι, θέλησα να κάνω ένα πείραμα για να θεβαιωθώ! Και τί έκανα τότε; Δημοσίευσα στις πρωινές έφημερίδες τήν έξης άγγελία:

«Χθές άνευρέθη εις τήν λεωφόρον των 'Ηλυσίων ένα χρυσό ρολόϊ. Άπειθενθήτε εις τόν κ. Π. Ζακιέρ, όδός Μαζαγγράν, άριθ. 24».

Μόλις έδωσα στις έφημερίδες χύτην τήν άγγελία, αλλάζοντας λίγο τ' όνομά μου, για να μη προδοθώ στους γνωστούς μου, τράθηξα κατ' ευθείαν και πήγα σ' ένα παλαιοπωλείο του προαστείου του Άγίου Άντωνίου κι' εκεί πέρα έδωσα εκατό φράγκα κι' άγόρασα δέκα ρολόγια «χρυσά», τόσο τέλεια στην άπομίμησι, πού μπορούσαν να ξεγελάσουν, στην πρώτη ματιά, όλον τόν κόσμο.

Τήν άλλη μέρα, μετά τή δημοσίευσι τής άγγελίας μου, κατά τις έννέα ή ώρα, δέχτηκα τόν πρώτο επισκέπτη. Ήταν ένας μεσόκοπος άνδρας, με λίγο παληά ρούχα και με ά έκφρασι πίκρας στο πρόσωπο. Με χαιρέτησε μ' ευγένεια και κατόπιν ψέλλισε διστακτικά:

— Ήρθα για τώ ρολόϊ...

Του έδειξα πάνω στο γραφείο μου, ένα από τά δέκα ρολόγια πού είχα άγοράσει από τώ παλαιοπωλείο.

— Όρίστε, αυτό είναι τώ άμορφο χρονόμετρο πού βρήκα στη λεωφόρο των 'Ηλυσίων!... τού είπα.

Τά μάτια του επισκέπτη μου άστραψαν από μια άλλόκοτη λάμψι.

— Αυτό ακριβώς είναι τώ δικό μου, μου είπε. Κι' έγώ δέν μπορώ να καταλάβω πώς μου έπεσε από τήν τσέπη!...

Κι' άπλωσε τώ χέρι του για να τώ πάρη.

— Θά είναι κανένα οικογενειακό ένθύμιο;... τόν ρώτησα.

— Μάλιστα, έκανε με άπάθεια, είναι τού παππού μου πού ήταν λοχαγός του μηχανικού. Προχθές τώ βράδυ γυρίζοντας στο σπίτι, είδα ξαφνικά πώς τώ είχα χάσει... Μου είχε πέσει στην άμμο τής λεωφόρου των 'Ηλυσίων.

Του έδωσα τώ ρολόϊ δίχως να χαμογελάσω.

— Πού κάθεστε ; τόν ρώτησα.

— Όδός Σουλιέ, άριθ. 114.

Κι' έπειτα έβγαλε από τώ πορτοφόλι του είκοσι φράγκα.

— Για τήν άμοιθή σας... μου είπε.

Άρνήθηκα να πάρω τά λεφτά, γιατί όπως τού έξηγησα άμέσως δέν έκανα τίποτε άλλο παρά τώ καθήκον μου, όπως κάθε τίμιος άνθρωπος. Εκείνος τότε μου έσφιξε τώ χέρι με δύναμι και θγήκε γρήγορα άπ' τώ γραφείο μου.

Έβγαλα ένα άλλο ρολόϊ, από τώ συρτάρι, τώ έβαλα μπροστα μου και περίμενα. Σε λίγο χτύπησαν πάλι στην πόρτα. Αυτή τή φορά, ό επισκέπτης μου ήταν ένας νέος με ώχρο πρόσωπο

και πονηρά μάτια. Μόλις μ' αντίκρυσσε, μου είπε:

— Διάβασα τήν άγγελία...

— Ά, ήρθατε για τώ χρυσό ρολόϊ ;

— Μάλιστα, έλπίζω ότι δέν τώ δώσατε σε κανέναν άλλο... Ύπαρχουν άνθρωποι πού δέν διστάζουν να πάρουν τά ξένα πράγματα...

Ωδήγησα τόν νέο μπροστά στο γραφείο μου.

— Αυτό είναι τώ ρολόϊ μου! φώναξε μόλις είδε τήν άπομίμησι. Μου τώ χάρισε ό θεός μου, όταν πήγα στο γυμνάσιο...

Κι' έπειτα, μου έξηγησε:

— Είχα ξεχάσει να πάρω μαζί μου τήν άλυσίδα κι' όπως ήταν τρύπια ή τσέπη μου, μου έπεσε... Με λένε Ζάν Ντυμπούα και κάθομαι με τους γονείς μου όδός Γκρενέλ άριθμός 82. Έργάζομαι στο γραφείο ενός χρηματιστού, όδός Άγίας Άννης 135...

Είχε ζωηρή φαντασία αυτός ό αρχάριος λωποδύτης. Του έδωσα τώ ρολόϊ, άποφεύγοντας να τού σφίξω τώ χέρι. Ό νέος τώ έχωσε γρήγορα στην τσέπη του γιλέκου του και κατόπιν θεώρησε καλό να κάνη τόν έξυπνο.

— Αυτή όμως ή τσέπη δέν είναι τρύπια! μου είπε γελώντας.

Και χωρίς να κάνη λόγο για άμοιθή, θγήκε από τώ γραφείο.

Ήταν μεσημέρι πια. Πήγα να φάω στο διπλανό έστιατόριο κι' όταν ξαναγύρισα, ό θυρωρός μου είπε πώς με περίμενε στο κεφαλόσκαλο μισή ώρα τώρα, ένας χοντρός κύριος. Ήταν ό τρίτος επισκέπτης μου.

Μόλις με είδε, μου φώναξε άνήσυχος:

— Τώ ρολόϊ μου! Προς Θεού!

Τά χρυσό ρολόϊ μου!... Δέν φαντάζομαι να έφτυσα άργά. Μόλις διάβασα τήν άγγελία, έτρεξα άμέσως, γιατί δέν ξέρετε τί έχω τραθήξει από τή γυναίκα μου... Άπό τή στιγμή πού διεπίστωσα ότι είχα χάσει τώ ρολόϊ, έγινα ό πιο δυστυχής άνθρωπος τού κόσμου. Η γυναίκα μου γκρινιάζει διαρκώς, μου κάνει ένα σωρό σκηνές, με δυό λόγια με βασανίζει από τώ πρωί ως τώ βράδυ. Κ' ίσως έχει δίκη, γιατί αυτό τώ ρολόϊ είναι κληρονομία από τόν μακαρίτη τόν πατέρα μου...

Έδωσα και σ' αυτόν τώ τρίτο ρολόϊ πού είχα βάλει πάνω στο γραφείο μου κι' άρνήθηκα να δεχθώ τά πενήντα φράγκα πού ήθελε να μου προσφέρει.

Μόλις όμως έκλεισα τήν πόρτα, άκούστηκαν θήματα στη σκάλα. Κάποιος άλλος ανέβαινε. Ήταν ό τέταρτος επισκέπτης: ένας ύποπτος τύπος, με ύφος ξενύχτη

και χαρτοπαίκτη.

— Έσείς είσατε πού βρήκατε ένα χρυσό ρολόϊ ; με ρώτησε. Κούνησα τώ κεφάλι μου.

— Όρίστε, αυτό είναι. Μήπως είναι δικό σας ;

Τώ άνεγνώρισε άμέσως.

— Ένας λωποδύτης έπεχείρησε να μου τώ κλέψη προχθές... μου έξηγησε. Μά τόν άρπαξα από τόν γιακά και τόν μαύρισα στο ξύλο. Έπειτα, όταν ξεθύμωσα, είδα πώς είχα χάσει τώ ρολόϊ. Θά μου είχε πέσει καταγής. Έψαξα τότε όλόγυρα μά δέν τώ βρήκα... Πώς τώ βρήκατε έσείς ;...

— Έ, νά, τυχαίως, καθώς περνούσα, τού άπάντησα.

— Περίεργο ! έκανε.

Κι' έπειτα, άφου τώ έχωσε στην τσέπη του.

— Καπνίζετε ; με ρώτησε. Μπορώ να σας προσφέρω ένα σιγάρο ;

— Έύχαριστώ, τού είπα. Δέν καπνίζω.

Έκείνος τότε με χαιρέτησε με μια κίνησι τού κεφαλιού και κατέθηκε άργά - άργά, τή σκάλα, θέβαιος πώς με είχε ξεγελάσει.

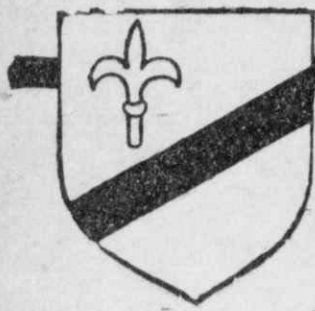
Κάθησα μπροστά στο γραφείο μου κι' άρχισα να συλλογίζομαι ότι είναι λίγοι σι' αλήθεια οι τίμιοι άνθρωποι. Παραπολύ λίγοι...

Σέ λίγο ξαναχτύπησαν στην πόρτα.

Ό πέμπτος επισκέπτης μου ήταν ένας ήσυχος νοικοκύρης, με άγαθό πρόσωπο. Φαινόταν στενοχωρημένος και δίσταζε να μι-

Ένας λωποδύτης έπεχείρησε να μου κλέψη τώ ρολόϊ...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνεχεια εκ του προηγούμενου)

- Καί γιατί αυτό ; ρώτησε ο Τραγκαβέλ γελαστός.
- Γιατί ; Γιατί δέν έχω πειά χρήματα ν' αγοράσω κρασί και γιατί δέν υπάρχει πειά τίποτε στα ύπόγειά μας
- 'Ωστόσο, είπε ο Μωλουϊ, μου φαίνεται αδύνατον νά ήπια ο Πρασινάδας όλο τό κρασί που θά έφτανε για ένα χρόνο τουλάχιστον...
- 'Οχι, δέν τό ήπια όλο, αλλά ανέβασε όλες τις μπουκάλες στο δωμάτιο του κυρίου κόμητος.
- Στο δωμάτιό μου ! ρώτησε ξαφνιασμένος ο Μωλουϊ.
- Μάλιστα. 'Η μετακόμισις αυτή θάστηξε δυό μέρες. Καί τώρα ο Πρασινάδας έχει θρονιαστή μέσα σ' ένα φρούριο από μπουκάλες από τό όποιο μου φαίνεται αδύνατον νά έκτοπιστή... Μονολογεί και λέει πράγματα ακατάληπτα.
- Πρέπει νά τά δούμε όλ' αυτά ! είπε ο Τραγκαβέλ γελώντας.
- 'Ας πάμε νά τόν δούμε, λοιπόν ! αποκρίθηκε με απάθεια ο Μωλουϊ.

Πραγματικά, θρήκαν τόν Πρασινάδα, ώχυρωμένον πίσω από ένα σωστό φρούριο μπουκαλιών κρασιού, κι' ολότελα μεθυσμένον. Στην εμφάνισί τους, ο μέθυσος ύπηρέτης άγριεψε. 'Αρπαξε δυό μπουκάλια, και κουνώντας τα απειλητικά, δέν άφηνε κανέναν νά πλησιάση.

- Διάβολε ! μουρμούρισε ο Τραγκαβέλ, με άμχανία. Πώς θά του πάρουμε τώρα την έπιστολή, την περιφήμη εκείνη έπιστολή ;... Καί μήπως ξέρω, άλλωστε, τί είδους έπιστολή είν' αυτή ;

- Κι' έγώ τό ίδιο ! έκανε ο Μωλουϊ, γελώντας. Αυτό που καταλαβαίνω είνε τό έξής : "Οτι ο Πρασινάδας μου, νομίζοντας ότι θά του πάρουμε την έπιστολή—και μεθυσμένος—καθώς είνε—άγριεψε, και δέν μās αφήνει νά τόν πλησιάσουμε !

* * *

'Εντωμεταξύ, ο Ρασκάς παρακολουθούσε τόν Κορινιάν κατά πόδας. Τόν είδε νά φτάνη, με γρήγορο καλπασμό, στην όδο Σαιν-ταβουά. Καί γελώντας μέσα του, ψιθύρισε :

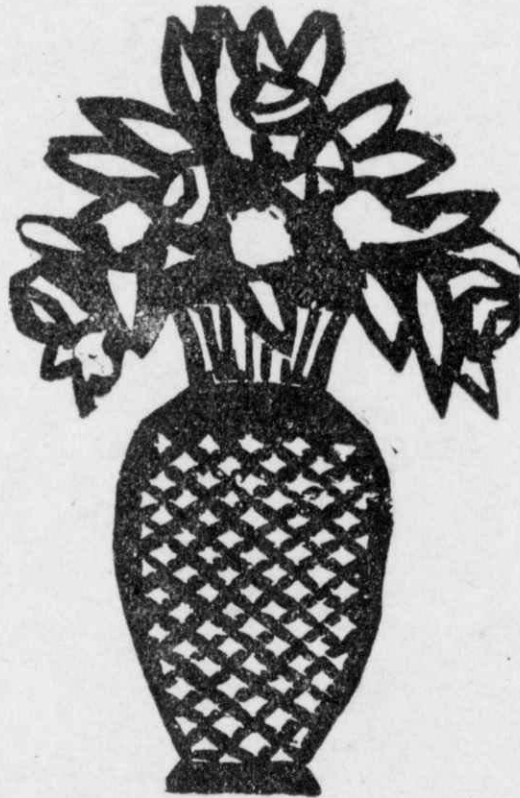
- Στόν κόρακα, αγαπημένε μου Κορινιάν !... Παραξενεύομαι, πού σ' έβλεπα νά τρέχης προς τά έδω... 'Αλλά έξέχασα, ότι έδω βρίσκεται ή κυρά - Μπριζίτ που τόσο σ' αγαπάει !... Φτου, τί σου θρίσκει ή καρακάξα αυτή, και σε λατρεύει τόσο ;... 'Ας είνε, ξέρω πειά, πού θά σε θρίσκω στο μέλλον !... Μου χρωστās έξη δόντια που μουβγαλες με τις γροθιές σου, και σκέπτομαι νά σου τά πάρω πίσω !

Κι' άφου τελείωσε τό μονόλογό του ο Ρασκάς, γύρισε τή ράχι του, και τράθηξε γρήγορα προς τό μέγαρο του Μωλουϊ. Συγχρόνως σκεφτόταν με θλίψη :

λήση. 'Αηδισμένος από τους άλλους, πήρα τό πέμπτο ψεύτικο ρολόι και του τούδεσκα :

- Θά είνε δικό σου ! του είπα με κάποια περιφρόνησι.
- 'Εκείνος τό κύτταξε μιά στιγμή κ' ύστερα μου τό έδωσε πίσω.
- Δυστυχώς ! του άπάντησε με μιά φωνή που έφτασε ως τά κατάβαθα της καρδιάς μου. Δέν είνε δικό μου αυτό τό ρολόι...
- Εϊσατε βέδσιος ; άπόρησα.
- 'Ω, ναί ! έκανε. Για νά πω την αλήθεια, δέν είχα πολλές έλπίδες πως θά έβρισκα έδω πέρα τό ρολόι μου. Τό έχασα έδω και δέκα μέρες στο θουλεβάρτο του Βολταιρ κι' όχι στην λεωφόρο των 'Ηλυσίων. Σας ζητώ συγγνώμη. Κρίμα που δέν θρέθηκε τό χρυσό ρολόι μου από ένα τίμιο άνθρωπο σαν κι' εσάς !..
- 'Ο Ζακμάρ σώπωσε και με κύτταξε στα μάτια.
- Αυτός ήταν ο τελευταίος πελάτης μου... ψιθύρισε. Κι τώρα, τί συμπέρασμα θγάζεις άπ' όλη αυτήν την ιστορία ;
- Τό έξής... του άπάντησα. "Οτι οί τίμιοι άνθρωποι δέν θά λείψουν ποτέ από τόν κόσμο

PIERRE MILLE

- Τό στάδιό μου κατεστράφη !... Ναί, έσωσα βέβαια τόν καρδινάλιο από πολλές επικίνδυνες ραδιουργίες... 'Εξαφάνισα πληθος άπειρο άπ' τους έχθρούς του... "Ομως ή τύχη τάφερε έτσι, ώστε νά κερδίσω μονάχα τις τύψεις της συνειδήσεώς μου και τό μίσος του καρδινάλιου, ενώ ο Κορινιάν πέτυχε σε όλα του !... 'Ετσι ασφαλώς με περιμένει τώρα ή κρεμάλα. Μονάχα στον Τραγκαβέλ μπορώ νά ελπίζω λίγο !..

'Εντωμεταξύ, ο Κορινιάν μπήκε στο σπίτι της Μπριζίτ. Ζωηρή σκηνή έπηκολούθησε, μεταξύ των δυό αυτών έρωτευμένων, κατά την όποιαν ο Κορινιάν, «έφαγε της χρονιάς» του άπ' τη σκληρή έρωμένη του, με τό περιβόητο μαστίγιο του 'Αγίου Λάβρου. Είχε ξεοδέψει, βλέπετε, άκαρπα τά χίλια φράγκα της, και τό γεγονός αυτό εξαγρίωσε την κυρά - Μπριζίτ.

Τά πράγματα όμως, γρήγορα άρχισαν νά ξαναπέρνουν ευχάριστη όψι, για τόν δυστυχή ρασοφόρο κατάσκοπο. Μόλις ή κυρά - Μπριζίτ διάθασε την έπιστολή της Μυρίνας, καθώς και την άπάδειξι των δέκα χιλιάδων φράγκων, χάρηκε έξαιρετικά. Ρώτησε όμως με έπιφύλαξι :

- Καλά, ή δούκισσα θά δώση δέκα χιλιάδες φράγκα, για νά έλευθερώση τόν Σαλαί, όταν της άπακαλύψουμε που θρίσκεται... 'Η δούκισσα όμως που είνε τώρα ;

'Ηταν στο Μισνουάρ ! άπάντησε ο Κορινιάν. 'Αλλά ή μικρή μας 'Ανναίς, την έλευθέρωσε ήδη από τόν Ρασκάς !

'Η Μπριζίτ δέν καταλάβαινε τίποτα, ωστόσο. Κι' ο Κορινιάν αναγκάστηκε νά της τά εξηγήση, όλα λεπτομερώς. "Ετσι, ή πονηρή έρωμένη του, έμαθε τά έξής : 1ον) "Οτι ή δούκισσα ντε Σεβρέζ, προσπαθούσε με κάθε θυσία νά ξαναβρή τόν Σαλαί. 2ον) "Οτι ο Ρασκάς, προδίνοντας τόν καρδινάλιο, ύπηρετούσε τώρα υπό τις διαταγές του Τραγκαβέλ. 3ον) "Οτι ο αρχιεπίσκοπος της Λυών κ' ή 'Ανναίς, θρίσκόντουσαν στο Παρίσι. Καί 4ον), ότι ο Ρασκάς, ο Τραγκαβέλ, κι' ο Μωλουϊ, θρίσκόντουσαν επίσης στο Παρίσι.

"Όταν τά εξακρίβωσε αυτά ή Μπριζίτ, χάρηκε υπερβολικά και ξεφώνησε :

- "Ω, κάναμε πειά την τύχη μας, φίλε Κορινιάν !... Περιμένε με έδω μιά στιγμή, γιατί έχω κάποιο σχέδιο στο μυαλό μου !..

'Αφήνοντας ύστερα τόν Κορινιάν νά περιμένη, ανέθηκε γοργή στο πρώην διαμέρισμα του Τραγκαβέλ. 'Εκεί κρύφτηκε πίσω άπ' τό παράθυρο, κι' άρχισε νά κατασκοπεύη, με ύπομονή άράχνης πίσω άπ' την ύφαντή παγίδα της...

"Επειτα από μιά ώρα κατέβηκε λάμποντας όλη άπ' τή χαρά της. Κ' είπε στον Κορινιάν :

- Κατασκόπευα, τόση ώρα, τό μέγαρο της όδοϋ Κουρτώ !... 'Εμαθα πολύτιμα πράγματα.

Στοιχηματίζω, ότι ο ήλίθιος και νεαρός εκείνος όπλοδιδάσκαλος θά μου ξανάρθη πάλι στο διαμέρισμά του για νά κμαρώνη από πιο κοντά τό μέγαρο της όδοϋ Κουρτώ, και την 'Ανναίδα του... Τότε, θά στείλω μιά ειδοποίησι μυστική στον καρδινάλιο, κι' εκείνος θ' αναλάβη τά λοιπά !... 'Εσύ, μίν ξεχνάς νά πηγαίνης τρεις φορές την ήμέρα, στη δούκισσα Σεβρέζ !.. 'Ετσι, και τις δέκα χιλιάδες φράγκα θά κερδίσουμε κι' ο δήμιος θά κόψη τά κεφάλια του Τραγκαβέλ, του Μωλουϊ, της 'Ανναίδος, και του Ρασκάς !

- 'Αχ, παλητοτενεκέ Ρασκάς ! στέναξε με μίσος ο Κορινιάν. 'Εσένα νά δώ κρεμασμένον, κι' άς με καταπιή ή κόλασι κατόπιν !

Χώρισαν. 'Ο καθένας είχε ώρισμένο πειά σχέδιο δράσεως μπροστά του, κι' έπρεπε νά γίνουν γρήγορα ή κατάλληλες ένεργειες.

'Εντωμεταξύ, ο Πρασινάδας ώχυρωμένος στο δωμάτιο του κυρίου του, και μεθυσμένος διαρκώς, δέν άφηνε κανέναν νά πλησιάση κοντά του. Δεκαπέντε μέρες κράτησε ή έξωφρενική αυτή κατάσταση, κατά τις όποιες ο σπλαχνικός Μωλουϊ είχε διατάξει νά πηγαίνουν ταχτικά φαγητό στον πρωτότυπο ύπηρέτη του. Τέλος, ο Πρασινάδας, άφου άδειασε όλα τά μπουκάλια του κρασιού,